

Creștinii ar trebui să fie mai toleranți?

9 iunie 2015 de Clay Jones

Foarte mulți oameni sunt de părere că homosexualitatea ar trebui să fie tolerată de creștini. De fapt, ieri am ascultat emisiunea radio de pe UK Unbelievable? care prezenta dezbaterea dintre Andrew Wilson și Rob Bell pe tema "*Homosexualitate și biserică*". Lui Bell i s-a cerut să ofere argumente pentru punctul său de vedere conform căruia nu este nimic greșit în relațiile homosexuale serioase și, printre altele, afirmația: „*Aceasta este una din porcăriile care îndepărtează foarte mult oamenii; când ai anumite convingeri și, brusc, ortodoxismul sau credința în Iisus sunt puse la îndoială.... De aceea foarte mulți oameni nu vor să aibă de-a face cu biserică*”.

Într-adevăr, în ultimul timp, am auzit acest lucru spunându-se foarte des. Ceva asemănător cu: „*Creștinii ar trebui să fie mai toleranți! Astfel, mult mai mulți oameni s-ar alătura bisericii. În schimb, voi îi alungați pe oameni*”.

Da, creștinii trebuie să fie toleranți cu chinul pe care-l presupune înclinația homosexuală, în aceeași măsură în care trebuie să fie mai toleranți cu cei care se luptă cu înclinații adultere, dar era oare Iisus preocupat de modalitatea prin care mesajul Său să fie mai abordabil? Gândiți-vă că în Matei 7:13-14 Iisus a spus: „*Intrați prin poarta cea strâmtă, că largă este poarta și lată este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care o află. Și strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt care o află.*” Dar cine a făcut poarta îngustă? Nu oare chiar Dumnezeu? De fapt, când citim Vechiul Testament, avem

Revista Creștină

vreodată impresia că Dumnezeu ar fi dispus să facă vreun compromis în ceea ce privește dreptatea, doar pentru a atrage mulțimi mai mari?

De asemenea, în Matei 8:16 citim că Iisus „i-a vindecat pe toți cei care erau bolnavi”. Nu este nicio surpriză că acest lucru a creat un precedent! Și cum răspunde Iisus? Vedeți 8:18-22:

Când Iisus a văzut mulțimea adunată în jurul Său le-a poruncit să traverseze pe partea cealaltă. Apoi învățătorul legii a venit la el și I-a spus: „Învățătorule, te voi urma oriunde Te vei duce”. Iisus i-a răspuns: „Vulpile au vizuini iar păsările cuiburi dar Fiul Omului nu are unde să-și odihnească capul”. Un alt discipol I-a spus: „Doamne, dă-mi mai întâi voie să-mi îngrop tatăl”. Iisus i-a răspuns: „Urmează-mă și lasă morții să-și îngroape morții!”

Oare majoritatea consilierilor din zilele noastre nu l-ar sfătui, oare, pe Iisus să fie mai permisibil, dacă vrea ca oamenii să-L urmeze? Oare Iisus n-ar trebui să accepte că teama unuia de a rămâne fără adăpost și simțul obligației față de morți al altuia sunt ceea ce îi definește pe oameni? Dar Iisus nu procedează astfel.

În mod similar, în Luca 14:25 citim că Iisus a fost urmat de „mari mulțimi” și că într-un moment, nu foarte atent ales, s-a oprit și le-a spus:

Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său și pe mamă și pe femeie și pe copii și pe frați și pe surori, chiar și sufletul său însuși, nu poate să fie ucenicul Meu. Și cel ce nu-și poartă crucea sa și nu vine după Mine nu poate să fie ucenicul Meu. Așadar oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are nu poate să fie ucenicul Meu. (Luca 14:26-27, 33).

Uau... „să-ți urăști părinții și copiii” n-a sunat prea sensibil! Să-ți urăști propria viață este foarte diferit de „fii cinstit cu tine însuși!”

Încă una. În Ioan 6:2 aflăm că: „O mare gloată mergea după El, pentru că vedea semnele pe care le făcea cu cei bolnavi.” Și ce spune Iisus acestei mari mulțimi? După ce hrănește mii, le spune:

Iisus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine, și Eu rămân în el. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine va trăi și el prin Mine. Astfel este pâinea care s-a coborât din cer, nu ca mana pe care au mâncat-o părinții voștri, și totuși au murit; cine mănâncă pâinea aceasta va trăi în veac.” (Ioan 6:53-58).

A spus deci Iisus mulțimii „Mâncați din trupul meu și beți din sângele meu”? Poate că Iisus nu știa că asta e posibil să nu fie pe placul mulțimii. Într-adevăr, vorbele Sale nu s-au dovedit prea sensibile, având în vedere că discipolii Săi au spus în v. 60 că: „Este o învățătură grea. Cine poate să o accepte?” Și din v. 66 aflăm: „Din acel moment mulți dintre discipolii Săi i-au întors spatele și nu l-au mai urmat.”

S-ar descurca Iisus într-un seminar la biserică?

Acestea fiind spuse, trebuie să-i iubim pe cei care fac eforturi să învingă păcatul. La urma urmei, cine nu păcătuiește? Eu cu siguranță o fac! Trebuie să-i iubim pe cei care fac eforturi ca să-și controleze înclinațiile păcătoase. Este o mare diferență între a păcătui, a te căi, a face tot ce-ți stă în putință să te opui păcatului, sau a numi păcatul sfânt în ochii Domnului. Cei care vor să boteze lucrurile interzise de Biblie, nu caută iertare, ci aprobarea unei practici

Revista Creștină

păcătoase. Mulți oameni vorbesc despre Dumnezeu cel milos fără să înțeleagă că dacă nu există niciun păcat – *nimic care să aibă nevoie de judecată* – atunci, prin definiție, nu este nevoie de milă.

Articol apărut inițial la adresa <http://www.clayjones.net/2015/06/christians-should-be-more-accepting/> și tradus cu permisiunea autorului.